



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Via mystica per amorosum effectum in Deum tendens, atque de eam
iuuantibus. Cap. XXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

sum, ubi paulatim magis, & magis in his tribus instruitur. Et ita procedit intellectus, & trahit post se affectum introitus, quoad usque affectus adeo violentus, & impulsivus efficiatur, ut omnes vires in suum servitium compellat. Et ex tunc quandoque se ad exercitiū dare voluerit, non erit necessarium sibi à principio exercitationem inchoare, sed semper parata inueniet tria præfata, tanquam fundamentum, super quod collocet exercitia contemplatiuæ vitæ, secundum tractum spiritus. Sed primus labor suus erit, accēdere amoris ignem, ut fornacem ardentem, cui statim Deus associabit gratiam suam tanquam operariam, cuius instrumentum erit amor. Sed hic amor per istam viam acquisitus, non est tam actiuus, vigorosus, aut impetuosus, quin intellectum præcedere permittat, & ipse sequatur: & ideo tantum non proficit in vita cōtemplatiua, aut in virtutibus, vel etiam in suis ipsius mortificatione, sicut amor acquisitus alia via. Et in hoc preparatus est pes affectionis ad ambulandū per istam viam, quæ magis frequentatur ab hominibus, & præsertim ab illis, qui ingenio subriles & actiui sunt.

Via mystica per amorosum effectum in Deum tendens, atque de eam iuuantibus. Cap. XXXI.

Secundò constat homo ex spiritali substantia & natura, cuius obiectum sunt omnia, quæ exterioribus sensibus non possunt apprehendi, & illa ratione comprehendit, aut fide cōtemplatur. Sunt autem nonnulli, & præsertim qui sensibus quieti sunt & intellectu non actiuo, aut etiam simplices & non multum capaces, pleni tamen naturali amoroso affectu & corde hilares: isti in sua ad Deum conuersione non sunt actiui in exercitio virium intellectualium, sed sentiunt se magis inclinatos & dispositos ad exercitandam se in vi concupiscibilis quia in illa statim inflamantur ardenti amore Dei, & istiusmodi homines ad aliam viam trahit. Nihilominus quando hæc secunda via homini nota est, potest se in ea exercitare, & ipsam perambulare: quia quamuis communiter gratia operetur secundum dispositionem naturæ, ipsam ad spiritualem eius perfectionem perducere optans, tamen etiam sæpe operatur gratia Dei secundum qualitatem exercitationum quas assumimus: & Deus unicuique largitur gratiam secundum quod se eius auxilio preparauerit, & idoneum se exhibuerit ad ipsam recipiendam, & ea utendum.

Hæc igitur via est diuina & occultata ab omni humana sapientia, & do-

Gratia quomodo operatur.

& docet eam Deus (immediate) parvulos, humiles & amantes, sicut dixit Iesus: *Cōfiteor (& gratias ago) tibi Pater Domine cali & terre, quia abscondisti hac a sapientibus & prudentibus, & reuulasti ea parvulis, id est, humilibus.* Hæc etiam via est multo vtilior & nobilior: quia Deus magister est omnis perfectionis, ita quod rudis laicus aliquis aut vetula, si trahitur aut ambulat per hanc viam, intra breue tempus recipere poterit maiorem experimentalem cognitionem de DEO, & veris virtutibus, & similiter de omnibus salutem humanam concernentibus, quam omne. Doctores totius mundi cognoscere possint per suam naturalem sapientiam aut scientiam acquirunt. Est insuper ista via compendiosior ad obtinendam perfectionem, & facilius acquiritur, non requirens ingeniositatem aut subtilitatem intellectus: quia in affectu negotium hoc agitur, & non intellectu, donec homo in affectione tam ardens efficiatur & abundans in omnibus spiritualibus diuitijs, omnes potentias animæ replentibus, quod tandem sibi aperitur pura quædam simplexque cognitio cum illustratione diuina claritatis, ita vt naturalis intelligentia eius tantum eleuetur vltra omnem naturalem cognitionem, quantum claritas Solis excedit claritatem Luna. Ad hanc viam hortatur nos David, dicens: *Gustate, & videte quoniam suavis est Dominus, beatus vir qui sperat in eo.* Inchoationem huius viæ supra tetigi, vbi etiam apposui similitudinem de ædificio arcuali. Quædo igitur spiritualem huiusmodi arcum aliquis ædificauit, prout ibidem tetigi, id est, acquisiuit studiosum impellentem amorem dotalium gratia Dei, tunc habet spirituale instrumentum ad operandum per illud spiritualiter in via contemplationis, vocaturque istud instrumentum amor, aut gratia operans: & hoc ideo, quia valde agit & perurget hominem ad omnia, quæ Deo placere putantur. Vocatur etiam sensibilis gratia, vel sensibilis amor, quia valde cupidus & sensibilis est. Est itaque istud instrumentum quoddam ad omnem spiritualem profectum in vtraque via, pro illis dütaxat, qui ipso bene vtuntur, sed væ illis, qui eo abutuntur. Nemo verò debet præsumere, aut se extollere propter istud instrumentum adeptum: quia potest obtineri per exercitia venientia ex puris naturalibus, & possessor remanebit in statu damnationis: sed solerter attendere debet opera, quæ isto instrumento operatur. Et si inuenerit se ipsum studiosum & sollicitum ad mortificationem & resignationem suæ voluntatis in beneplacitum Dei, prout supra tetigi, signum est, istud instrumentum gratia Dei

Matth. 23.

Via facilis, & nobilissima.

Psal. 33.

Instrumentum contemplationis, via.

dotatum esse. Si autem non curat multum proficere in mortificatione & abnegatione sui ipsius; & incremento seu augmento virtutum, studiosus verò est exercitare semetipsum * ad quiescendum in saporositate & sensibili dulcedine, etiam si quotidie septies raperetur in spiritu, nihilominus stat in puris naturalibus, & abutitur gratia Dei ad suam damnationem: quia diligentior est ad sati faciendum suae spirituali gulae, quam ad exequendum beneplacitum Dei. Instrumentum itaque istud est impellens aut perurgens gratia seu amor: utimurque ipso in utraque via: sed in priori via praecedit intellectus, quærens materiam amoris quam affectui offerat, sicut apis volans super flores ad colligendum mel: & affectus sequitur, ut ab intellectu pascatur. In ista autem via affectus praecedere vult, & intellectus sequi non potest, nisi à longè: quia affectus non vult, quòd cogitetur de vita æterna, de Angelis, vel etiam deo, quantumlibet nobiles sint tales cogitationes, sicut de eius immensa magnitudine potentia, bonitate, clementia, misericordia, amabilitate, & similibus: sed ipse solus opus hoc agere vult in simplicitate affectionum, puta cum aspirationibus, hoc est, desiderijs stimulantibus, perurgentibus, inhiantibus ad unionem Dei. Quam nobilis autem aspiratio ista in homine perfecto sit sentiri potest, sed non scribi. Quàlibet verò ad hanc se applicare debeat, qui in hac via progredi vult, & pervenire ad vitam contemplativam, exprimere & eloqui conabor, pro ut melius poterò.

De aspirationibus & ejaculationibus. Cap XXXII.

AD progrediendum igitur in hac via, oportet hominem in duobus se exercitare, scilicet in aspirationibus & in viuitivo amore: quorù vnum est corpus istius contemplationis, alterum anima seu spiritus. Vnum consistit in inferioribus viribus animæ, alterum in superioribus. Cum ergo aliquis pervenerit ad instrumentum contemplationis, & ire vult per istam viam, quam Dionysius appellat divinam & mysticam, dimittere debet meditationes suas, & exercitare se duntaxat in affectionibus: habere etiam debet ad hoc in memoria sua paratas multas breves oratiunculas, quæ excitent istam aspirationem, quas Augustinus vocat jaculatorias, quia sunt iacula amoris, quibus iaculamur in cor Domini nostri, de quo ipse ait in Canticis Canticorum: *Vulnerasti cor meum soror mea sponsa.* Istas oratiunculas ferre debet in corde, & etiam ore loqui ad Deum, ac si praesens esset, & hoc semper